

Марія Власюк: «Жаль, що медикам важку зброю не дають. Бо так хочеться їм вгажати!..»

За крок до випускного у 2012 році бистричанка Марія Власюк потрапила у серйозну ДТП. На щастя, тоді обійшлося лише травмами, всі учасники пригоди залишилися живими. Однак згодом дівчина знову потрапила в аварію, у якій, на жаль, вижили не всі. Вона ж – залишилася живою. Цьому завдячує Богам і лікарям.

Саме аварії вплинули на вибір її життєвого шляху – Марія і собі захотіла бути необхідною людям. Тож, не довго роздумуючи, дівчина вступила в Рівненський базовий державний медичний коледж, обравши професію фельдшера лікувальної справи. Однак, крім навчання, брала участь у різних мітингах, ходила на вишкіл в УНА-УНСО.

Закінчивши коледж, Марія Власюк розпочала працювати в міській лікарні Рівного рентгенлаборантом на комп'ютерній томографії. На той час в Україні вже тривали активні воєнні дії, тож на процедури до дівчини часто приходили військові. Марія не могла спокійно жити і працювати, знаючи, що на сході країни вбивають наших людей, розпитувала фронтовиків про їхнє буття там, в окопах. І з кожним днем впевнювалася в одному: їй потрібно бути на сході, щоб допомагати... Щоб рятувати...

НЕ МОГЛА БУТИ БАЙДУЖОЮ

Йшов 2015 рік. У міську лікарню Рівного на обстеження до Марії й далі приходили діючі військові, колишні військові та добровольці з усієї області. Одного дня на медичні процедури прийшов земляк-березнівчанин Андрій Усач.

– Він бував у лікарні не один раз, – згадує Марія. – І я поцікавилася: «Де ти служиш?» Андрій відповів, що у 80-ій бригаді. Після нашої розмови вирішила для себе: я теж йду ТУДИ, бо більше не могла ні жити, ні працювати так, ніби в нашій країні все добре. Тож у вихідний, поїхала у 80-ту бригаду. Там мені розповіли, які є вакансії і відправили на співбесіду до начальника медичної служби. Співбесіду я пройшла. А далі пішла складати випробування з фізичної підготовки та тести. Склала все успішно.

Далі мені сказали, що потрібно пройти курс молодого бійця (КМБ). Запропонували на вибір: навчальний центр «Дес-

– Нас поселили в будівлю, єдиним мешканцем якої був песик Лола – французький бульдог, – розповідає Марія. – Лола постійно ходила за мною: де я – там і вона. А коли стало холодніше, тоді людей побільшало, і ми вже гуртом створювали там хоч якийсь комфорт.

НЕ ВСІХ ВДАЛОСЯ ВРЯТУВАТИ...

Про те, що дівчина поїхала на схід, ніхто з її родичів не знав. Вона не хотіла, щоб за неї переживали. Зізнається:

– Вперше на сході я була впродовж семи місяців. Маріуполь, Бердянськ, Новоазовськ, Широкине – така от вийшла географія. А рідним я говорила, що перебуваю в Херсоні на навчанні.

Запевнивши рідних, що у неї все добре, йшла виконувати свою роботу – була «на перехваті». І бувало по-різному. Не раз випадало чекати, поки закінчиться обстріл, щоб забрати поранених.

– Була група, в якій чергували водій та медик, тобто я, – каже Марія. – Ми вез-

на» чи «Старичі». Кажу, беріть мене туди, де навчання найважче. Відповіли – «Десна». Але перед тим, як звільнитися і поїхати на курси, я мала знайти собі заміну на роботі.

Звичайно, багато знайомих відмовляли. Навіть чоловіки казали: «Нащо це тобі потрібно, у тебе ж зараз й так непогана робота...». Але я свій вибір зробила. І в 2017-му році отримала військовий квиток.

ЧЕКАЛИ НА КРЕМЕЗНОГО ЧОЛОВІКА, А ПРИЇХАЛО ДІВЧА

У тому ж році Марія Власюк пішла працювати за контрактом у 80-ту бригаду. А вже в листопаді її відправили на КМБ в «Десну», де 2,5 місяця оволодівала військовою наукою.

– Не скажу, що там були шикарні умови, – розповідає вона. – Бо ще й зима була, холод... Ми постійно перебували в окопах, багато стріляли, носили різні ноші. Було важко, але я розуміла, що це потрібно пройти.

Після курсу молодого бійця Марію призначили на посаду фельдшера приймально-сортувального відділення. Далі – перевели на посаду фельдшера евакуаційного відділення. А потім були військові курси у Литві. Після них дівчина впевнилася, що може їхати на схід.

У 2018 році начальникові медичної служби бригади прийшли запити на медиків. Повідомили, що це буде Донецький напрямок – вона поїхала.

На місці зустрів старший тимчасово виконуючий обов'язки начальника медичної частини. Зрадів не дуже: чекав на кремезного чоловіка, який мав би витягувати поранених, а тут – дівча.

ли поранених у госпіталь, доставляючи їх туди буквально за 15 хвилин, уже у машині проводячи огляд. Найбільше траплялося мінно-вибухових та кульових поранень. На жаль, і масових теж було багато. Вживали не всі.

Хоч я й була загартованою, але мені теж було боляче. Бо коли людина біля тебе стікає кров'ю – це страшно боляче. Я не можу передати це словами...

ЖІНКИ БУЛИ, Є І БУДУТЬ

Жінки на сході – вже давно не дивина. І медики – жінки, і зв'язкові – жінки. Вони сумлінно справляються зі своєю роботою. Хоча цілі в жінок і різні: хтось прийшов на схід за покликом душі, хтось – заробити гроші, а хтось і чоловіка собі знайти.

– Вважаю, що кожна людина має право вибирати, – ділиться Марія Власюк. – І не нам судити про них, тим більше у такий нелегкий час. На фронті – кожна бойова одиниця – цінна.

Після того, як закінчилася ротація, ми потрапили до іншої бригади батальйону. Звичайно, повернулися не всі.

А потім я пішла у відпустку. Під час відпустки пройшла курс тактичної бойової медицини у тому ж таки навчальному центрі «Десна». Була на курсі «Бойовий медик взводу», який тривав 3,5 місяця. Назва відповідала дійсності: на курсі були імітації поранень, денних і нічних підйомів... І ноші були, і крапельниці, і людей з «червоної» зони перетягували в «зелену»...

Повернувшись у бригаду, викладала цивільну медицину. Пізніше мене і мою колегу запросили в одну із Львівських шкіл вже там викладати уроки медицини у старших класах.

ВАЖКУ ЗБРОЮ НЕ ДАЮТЬ...»

Зараз Марія Власюк знову на сході. Спілкуватися із нею непросто – гадаю, самі розумієте чому. Багато про що дівчина говорить не може, щоб не нашкодити не тільки собі, а й тим, хто поруч.

– Мене переведено в окремий розвідувальний батальйон, тож нині я виконую зовсім інші завдання, – каже дівчина. – Займаю посаду старшого бойового медика роти. І в цьому батальйоні я вже майже чотири місяці. А погодилася на пере-

На моє запитання: – «А що для тебе там зараз найважче?» – Марія відповіла: «Мабуть, те, що медикам важку зброю не дають».

А потім додала: «А так хочеться їм втити! Але ж немає чим... Адже коли стріляють у наших воїнів, а вони мусять це «мирно сприймати» і не відповідати – це важко. Чесно, я б усю свою зарплату віддала, аби тільки дозволено було відстрілюватися...».

Олександра НАГОРНА.

